

3 Huurkeurmerk

“Zie het als een win-win situatie voor zowel studenten als eigenaren”

11 Celibaat

Priester Antoine Bodar gaf lezing bij Studium Generale: “Mensen snappen niet dat je van seksualiteit kunt afzien. Maar zo erg is het heus niet.”

6 Dinner

“I had hoped for more youthful enthusiasm.”

observant|4

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 22 september 2016

“Het is de schaamte die je gevangen houdt in je ellende.” Promovenda Anne Marsman weet hoe moeilijk het is om open te zijn over psychische problemen. Inmiddels praat ze er openhartig over, ook om stigmatisering tegen te gaan. Lees verder op pagina 8-9 Foto: Loraine Bodewes

How to 'be' Dutch? Greg Shapiro wrote a book about it, see page 7 Photo: Free Stock Pictures

nl

Bedrijfsartsen misschien toch weer ‘in huis’

Eigen bedrijfsartsen in dienst van de universiteit, in plaats van artsen die voor een externe arbodienst werken. Die mogelijkheid wordt door het college van bestuur niet langer uitgesloten.

De nieuwe koers kwam vorige week in een commissievergadering van de universiteitsraad ter sprake. Voor de goede orde: er ligt nog geen besluit om externe partners zoals de ArboUnie voortaan aan de dijk te zetten. In de komende maanden wordt onderzocht wat de voor- en nadelen zijn van verschillende opties, en daarbij hoort uitdrukkelijk het weer in huis halen van de bedrijfsgeneeskundige zorg. Nieuw is vooral dat er, na jaren van ‘outsourcing’ van allerlei diensten, wordt nagedacht over de omgekeerde beweging, ‘eigen’ voorzieningen, in dit geval dus bedrijfsartsen.

Dat komt natuurlijk niet uit de lucht vallen: de universiteitsraad tekent steeds luider verzet aan tegen elke nieuwe privatiseringsactie. De laatste keer betrof het plannen om het Guesthouse aan ‘de markt’ over te dragen: daar stak de U-raad met succes een stokje voor. Dit mede omdat bestuurder Nick Bos, anders dan zijn voorganger in het college van bestuur André Postema, een willig oor verleende aan dit soort geluiden. In het verleden zijn onder meer de drukkerij en de audiovisuele dienst buiten de deur geplaatst, net als de catering (nu Albion). Tevens is overwogen om de portiersdiensten te outsourcen, net als dus

het Guesthouse. Beide zijn niet doorgeslagen. De kritiek op de kwaliteit van de catering is, ondanks verbeteringen door Albion, nooit verstomd. Dat Bos meer oog heeft gekregen voor de nadelen komt vrijwel zeker ook door de onrust die het laatste jaar bij de facilitaire dienst is ontstaan rond een reorganisatie van de portiersdiensten. Die onrust leidde tot vertrek van de directeur en de aanstelling van een interim troubleshooter die nog steeds bezig is om de dienst op de rails te krijgen. Bos gaf toe dat het college niet beseftte dat alle outsourcingsprojecten tot zo veel wantrouwen, onzekerheid en onrust onder de medewerkers hadden geleid.

Dat nu het ‘insourcen’ van de bedrijfsartsen wellicht weer op de agenda komt heeft ook te maken met kritiek op de ArboUnie. Begin vorig jaar kwam naar buiten dat vooral de bereikbaarheid en reactietijd van de artsen te wensen overliet. De ArboUnie beloofde beterschap en moest dat ook wel doen, anders kwam haar contract, dat nu tot april 2017 loopt, in gevaar. Sindsdien is de situatie inderdaad verbeterd, beklemtoont zowel Bos als Peter Dormans, hoofd arbo bij de UM, maar nog niet tot volle tevredenheid. Het besluit of de bedrijfsgeneeskundige zorg, inclusief onder meer de verzuimbegeleiding, in huis wordt gehaald of weer extern wordt aanbesteed, moet voor de jaarwisseling genomen zijn, zegt Dormans.

Wammes Bos

eng

Cause of death of Finnish student will not be disclosed

At the request of the parents, the police will not disclose how Jassim Aba Al-Khail, first-year student at the European Law School, died. The police have positively ruled out foul play. The 22-year-old Finn was found dead by his housemates in the student house on the Statensingel on Thursday evening. His body was released on Tuesday, after which he was buried yesterday in the Islamic cemetery on the Tongerseweg in Maastricht. Having not seen him for a few days, housemates raised the alarm when they found him dead in his

room. Jassim Aba Al-Khail had only been studying in Maastricht for a short while. He went to secondary school (International Baccalaureate) near Helsinki.

The next few days, room B.1.019 in the Law faculty building will be set up as a commemorative space, where the book of condolence can be signed or a personal message for Jassim's parents and relatives can be left.

Wendy Degens

City Council pleased with student hotel

Students who rent a room in a student hotel, know exactly what they are going for. This was the City Council's reaction to criticism from Dutch National Student Union LSVb. The union believes that tenants in a student hotel have fewer rights.

According to LSVb, those who rent a room in a student hotel can be put out on the street more easily than regular tenants. Moreover, the hotel reserves the right to gain access to the room. Maastricht City Council, who gave permission for a student hotel in the Eiffel building, sees no reason to call the student hotel to account. This is clearly a hotel, says the City Council, with the accompanying accommodation conditions. “Besides, there is a sufficiently varied selection of student accom-

modation in Maastricht. Everyone can choose the concept that suits them best.” Amsterdam, Groningen, The Hague, and Rotterdam already have such a hotel.

Work on the Maastricht student hotel started last week, which will open its doors in September 2017. This is not 100 per cent certain yet, because the Maastricht hotel owners have joined forces with the association Koninklijke Horeca Nederland (Royal Hotel and Catering Netherlands) in an appeal procedure against the arrival of the student hotel because of unfair competition. If the court agrees, the City Council intends to build houses at the location.

Maurice Timmermans

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik kan het nemen van een beslissing ad infinitum uitstellen”

Naam: Mark Vluggen (Heerlen, 1973) * **In het dagelijks leven:** senior lecturer aan de School of Business and Economics, filmrecensent voor Observant * **Woonplaats:** Maastricht
* **Burgerlijke staat:** samenwonend met Sylvia

Foto: Joey Roberts

Waar op vakantie geweest? We hebben gewandeld in de Oostenrijkse Dolomieten. We gaan eigenlijk elk jaar de bergen in. De rugzak op en dan een paar dagen lopen en genieten van het uitzicht. Tegenwoordig doen we dat iets luxueuzer; onze bagage wordt van het ene naar het andere hotel gereden en wij lopen met een lichte dagrugzak van A naar B. Ik vind het fijn dat zo'n tocht gepland is, dan hoef ik niet meer na te denken over het programma. **Ik ging als kind graag naar school** Ja, zonder meer. Ik zat op het Sophianum in Gulpen, in de buurt van Partij-Wittem waar mijn ouderlijk huis staat. School kostte me weinig moeite, met uitzondering van handvaardigheid, lichamelijke opvoeding en tekenen. Ik ben dan ook dankbaar voor het bestaan van de 'genadezes'. Het was een gelukkige tijd. **Welke film moet iedereen volgens jou gezien hebben?** *The act of killing* (2012) door Joshua Oppenheimer, dat vind ik de beste docu aller tijden. De film blikt terug op de massamoord op vermeende communisten in het Indonesië van Soeharto, en dan vooral uit het perspectief van de daders. Die vertellen vol trots over hun 'heldendaden' en spelen die in geësceneerde scènes enthousiast na. Wurgmoorden, verkrachtingen, executies, enzovoort. Het interessante is dat ze gaandeweg lijken te gaan reflecteren op hun daden. Het is een documentaire waar ik slecht van geslapen heb; het gemak waarmee mensen iedere moraliteit overboord kunnen zetten, blijft onthutsend. **Ik kan boos worden over...** Geleuter over kunst als 'linkse hobby'. Je moet het de PVV nageven dat het ze qua woordkeus goed is gelukt het debat te framen, maar dan irriteert het me nog wel. Overigens word ik niet snel boos. Mensen zeggen me wel eens dat ik me gerust vaker kwaad mag maken. **Als kind wilde ik al bedrijfseconoom worden** Nee. Ik heb die richting gekozen omdat ik op school goed was in economie. Eigenlijk deed ik op die leeftijd maar wat. Ik droomde ooit wel eens van een eigen radioprogramma, maar ja, mijn Limburgs accent hè... Bovendien had ik geen flauw idee hoe ik dat zou moeten doen. Ik heb bewondering voor studenten die

écht een plan hebben. Ik ben dus uiteindelijk de onderwijskant opgegaan, en ik ben blij met hoe het nu is. Als ik een onderwijsgroep in loop, ben ik nog altijd op m'n gelukkigst. Dan kan ik weer twee uur m'n ding doen. **Wat is je beste eigenschap?** Mijn uitstekende gevoel voor humor. Met mij kun je namelijk een slag lachen. Studenten (en docenten) aan een business school hebben nogal eens de neiging zichzelf vreselijk serieus te nemen; ik vind het fijn om af en toe met een relativerende grap de zaken weer in perspectief te plaatsen. **Wat is je slechtste eigenschap?** Mijn besluiteloosheid, ik kan het nemen van een beslissing *ad infinitum* uitstellen. Mijn vriendin heeft dat ook, dat helpt niet. Momenteel zijn we al twee jaar bezig te beslissen wat we met ons huis willen; verbouwen of verkopen? Ook vakantiebestemmingen uitzoeken is een jaarlijks terugkerende ramp. **Wie is je grote wetenschappelijke voorbeeld?** Ik bewonder eerder docenten. De broers Tjeu en Jos Blommaert doceerden hier boekhouden. Vooral Jos Blommaert kon tijdens een college je ideeën helemaal laten kantelen. Dan overtuigde hij je een uur lang van een bepaalde kijk op een probleem, maakte hij een U-bocht op het einde en liet je vaak in totale verwarring achter. Ik vind ook dat een paper pas echt goed is als je na het lezen anders tegen een probleem aankijkt dan ervoor. Dat probeer ik ook te bereiken met het onderwijs dat ik geef. **Als ik een soundtrack voor mijn leven mocht kiezen...** Dan heb ik, op basis van mijn eigen smaak, een voorkeur voor mijn heilige drie-eenheid: Bob Dylan, Nick Cave en Tom Waits. En om daar nog een vrouw aan toe te voegen; PJ Harvey. Vooral Nick Cave vind ik echt geweldig. Naar Nick Cave and the Bad Seeds luister ik al meer dan dertig jaar. Hij kan alles: van verbijsterend intiem en romantisch tot schuimbekkend rauw, angstaanjagend en beklemmend. En live is de man altijd een belevens; de manier waarop hij vorig jaar het Koninklijk Circus in Brussel in de fik zette met *From her to eternity* zal me voor de rest van mijn leven bijblijven. **Moeders-kind of vaderskind?** Moederskind. Mijn moeder heeft meer

het zachtvaardige en gevoelige dat ik van mezelf herken. Ook is ze meer geïnteresseerd in literatuur en kunst. Ik heb trouwens een prima band met mijn vader. Hij moest op zijn veertiende al aan de slag in de mijnen, en werd later metselaar. Daarom legde hij veel nadruk op het belang van studeren. Ik moest in weekenden wel eens met hem mee om hem te helpen met klussen. De boodschap daarvan was: 'zie maar hoe belangrijk het is om naar school te gaan'. Dat was eigenlijk niet nodig, want ik was een braaf kind dat hoge cijfers haalde.

Ik ben een feestbeest Mijn vriendin en ik houden niet van feestjes. Als er een uitnodiging voor een bruiloft of een verjaardag op de trap ligt, zeggen we tegen elkaar: daar ligt weer een onheilstijd. Zo voelt dat ook echt. Collega's zullen zeggen dat ik heel collegiaal ben, maar als ik op recepties een praatje moet maken met mensen die ik niet ken, dan moet ik een flinke drempel over. Eenmaal bezig, vind ik het leuk, maar ik zie er altijd tegenop. Van het weekend waren we met onze neefjes in Fun Valley. De hele dag de leuke oom spelen, ik vind het een opgave. Dat zou ik graag verbeteren aan mezelf, dat dat wat makkelijker gaat.

Ik ben een keukenprins Ik kook graag. De laatste tijd is dat vooral Thais en Indonesisch. Als je daarvoor de ingrediënten kant-en-klaar inkoopt is dat allemaal veel te zout. Dus sta ik op zaterdag nog wel eens een currypasta te vijzelen.

Gezinsuitbreidingsplannen? Momenteel zijn we eerder gericht op inkrimping; we hebben een hele lieve maar stokoude poes die niet meer heel goed weet waar ze wel en niet mag plassen. We hebben bewust geen kinderen. Ik heb er niet zoveel mee, en ik heb nooit een 'vaderwens' gehad. Bovendien zou het voor ons leven bijzonder onpraktisch zijn. Nu heb ik de luxe dat ik met mijn vriendin spontaan kan besluiten naar Edinburgh te vliegen voor een concert van Antony & the Johnsons. Die vrijheid is ons veel waard.

Vanaf januari eerste keurmerken voor studentenwoningen

Wie als huiseigenaar het keurmerk **Prettig Wonen** op de gevel wil, zal moeten voldoen aan allerlei voorwaarden, zoals gekoppelde rookmelders, tweetalige blusaanduidingen en pictogrammen, inbraakstrips op alle buitendeuren en een goedgekeurd huurcontract. Vanaf januari 2017 zullen de eerste huizen bekroond worden.

“Ik wil dat studenten zich bewuster worden van hun woonsituatie. Ik hoop dat de ‘nettere’ student zal kiezen voor een studentenwoning mét een keurmerk en zich aan de regels houdt, het huis minder verwaarloost, misschien eens een keer met de verfkwest door de gang gaat en voor minder overlast zorgt. Zie het als een win-win situatie voor zowel studenten als eigenaren”, reageert Huib van Gastel, voorzitter van de Vereniging Verhuurders Woonruimtes Maastricht, die eigenaren van zo’n 1500 panden in de stad vertegenwoordigt, en kartrekker is van het kwaliteitskeurmerk Prettig Wonen.

Het gemeentebestuur juicht het keurmerk toe en belooft te ondersteunen in de totstandkoming ervan. Het is een maatregel – samen met het straatquotum – die tegemoet moet komen aan de wens van buurtbewoners om de leefbaarheid in wijken te vergroten. “Maar het keurmerk is geen oplossing voor de overlast”, maakt Van Gastel duidelijk. “Daar is veel meer voor nodig. Op de stoep van een

Foto: Stichting Keurmerk

huis met een keurmerk zullen vast nog wel eens rode zakken liggen. Studenten moeten worden opgevoed, en dat is niet gemakkelijk, zeker niet als er ook nog sprake is van snelle wisseling of andere culturen.”

Buurtbewoners krijgen met het keurmerk wel handvaten: klachten kunnen via een speciaal com-

putersysteem worden neergelegd bij de verhuurder. Van Gastel: “De eigenaar zal antwoorden en actie ondernemen.” Maar wat als de verhuurder niets doet? “Dan kan de stichting achter het keurmerk (universiteit, woningbouwvereniging Servatius, Vereniging Verhuurders Woonruimtes Maastricht, ondersteund door de gemeente, brandweer en poli-

tie), die alle correspondentie inziet, hem verzoeken te reageren. Verzaakt hij, dan zal er een geschillencommissie aan te pas komen en kan hem het keurmerk worden ontnomen. Of dat erg is? Misschien nog niet op korte termijn, maar als meer huizen – we hopen op 65 procent over vijf jaar – een keurmerk hebben en het z’n vruchten afwerpt qua veiligheid en het type studenten, dan kan het wel pijnlijk zijn.”

Limmel, Brusselsepoort en Belfort – buurten waar de meeste overlast van studentenhuizen wordt ervaren – zijn sceptisch. Alsof de slager zijn eigen vlees keurt, klinkt het, doelend op de verhuurders die hun eigen panden gaan controleren. Van Gastel: “De gemeente zal niet iets gaan keuren wat wettelijk niet hoeft.” De aanvraag van de eigenaar komt binnen bij de stichting Keurmerk. Speciaal opgeleide controleurs zullen de controle uitvoeren en, eventueel na extra maatregelen ten aanzien van inbraak- of brandveiligheid, groen licht geven. De hercontrole is voor de eigenaar zelf. “Deze krijgt jaarlijks een herinneringsmail, net zoals bij de APK, en zal opnieuw alle onderdelen moeten nagaan en onder meer een rapport van de brandblussers en rookmelders moeten insturen. De stichting zal steekproefsgewijs alle panden hercontroleren.”

Wendy Degens

Take a break

Een aangename en echte onderbreking van het werk waarvan je zowel fysiek als geestelijk opfrist, goed voor het onderlinge contact met collega’s, en een stimulans tot meer beweging tijdens het werk. Hier in een notendop de uitkomsten van het onderzoek naar het effect van de Health & Fitness Express - vijftien minuten bewegen onder begeleiding van een professional - die UM Sport afgelopen jaar op de werkvloer

organiseerde. In totaal deden 295 medewerkers in de lunchpauze mee, verdeeld over 24 groepen. Een positief effect, concludeert masterstudent Work Health and Career, Marieke Dettmann, die onder supervisie van Inge Houkes de data analyseerde.

Afgelopen maandag kregen medewerkers opnieuw de kans om kennis te maken met bewegen tijdens werktijd. Zo’n zestig mensen

Foto: Loraine Bodewes

verzamelden zich in de sporthal en ontvingen na afloop een lunchpakketje. Vandaag, donderdag 22 september, vindt een soortgelijk evenement op de Tapijn plaats. Dit alles om zoveel mogelijk personeel te recrutereren voor de wekelijkse sessies van de Health & Fitness Express 2016/2017.

Interesse: www.maastrichtuniversity.nl/health&fitness

RJ

WB

UM scoort beter maar zakt wel in THE-ranking

Een kleine terugval deze keer voor de Universiteit Maastricht in de nieuwe jaarlijkse wereldwijde ranking van universiteiten door *Times Higher Education*. Plaats 88 is ingeruild voor plaats 94. Dat terwijl de score van de UM op de verschillende criteria hoger uitkomt dan vorig jaar.

De verschuiving valt vooral te verklaren door de toename van het aantal onderzochte universiteiten. Niet meer de 800 van 2015-’16, maar nu 980 instellingen. Ook de meeste andere Nederlandse universiteiten doen het op de ranglijst iets minder goed, maar net als bij de UM zijn de verschillen met vorig jaar marginaal. Volgens THE-baas Phil Baty kan Nederland zeer tevreden zijn: voor het eerst staan alle reguliere universiteiten in de top-200. Tilburg is eindelijk tot dit rijtje toegetreden, op plaats 198.

Op de Berg maakt men zich niet erg druk over de lichte terugval van de UM, zo blijkt bij enig navragen. Temeer niet omdat op nagenoeg alle criteria de UM juist iets beter scoort dan vorig jaar. De THE weegt onderwijs, onderzoek en citaties even zwaar, elk 30 procent, *international outlook* gaat mee voor 7,5 procent. Op al die punten is de score verbeterd. Alleen de factor *industry income* is dit jaar zwakker, maar dat telt maar voor 2,5 procent mee. De totaalscore is ruim een punt hoger.

Wat voelt dat raar deze laatste dagen. Een soort mix tussen komkommertijd en vergane glorie. Terwijl ik de deur achter me dicht trek, realiseer ik me dat dit echt de laatste keer is. Vanaf morgen verandert mijn werkstatus resoluut van werknemer naar werkzoekend. En natuurlijk hou ik nog wel banden met de universiteit, al was het maar omdat een aantal collegae inmiddels veel meer zijn geworden dan dat. Desalniettemin voelt vandaag onmiskenbaar dichotoom. Zo hoor je erbij. En zo niet meer.

“Waar ben je over vijf jaar?” In mijn hoofd hoor ik de standaardvragen in de sollicitatiegesprekken al weer langskomen. Recalcitrant beden ik me dat ik tegendraads wil antwoorden. “Nou, in ieder geval niet meer op de UM!” Wie waardeert er nou geen grapje? Sollicitatiecommissies, die waarden geen grapjes. De ervaring leert dat

Waar ben je over vijf jaar?

cynische humor een *acquired taste* is. Humor vind ik belangrijk, maar brood op de plank heeft ook zo zijn voordelen. In het kader van prioriteiten stellen dus toch maar even netjes antwoord geven denk ik. Dat is echter makkelijker gezegd dan gedaan, want ik vind de vraag nogal moeilijk. Het doet me denken aan de volgende songtekst uit *Everybody is Free to Wear Sunscreen* van Baz Luhrmann:

“The most interesting people I know, didn’t know at 22 what they wanted to do with their lives. Some of the most interesting 40-year-olds I know still don’t” Vroeger vond ik het best al een doel op zich. Interessant zijn op je veertigste. Inmiddels vraag ik me af of bovengenoemde veertigers en masse

werkloos interessant zitten te zijn op de bank of dat ze een manier hebben gevonden om er mee om te gaan? Vermoedelijk het laatste. Mensen die niet precies weten wat ze willen, zijn namelijk vaak generalisten. Ze hebben interesse in heel veel dingen. Door de behoefte aan variatie zijn ze vaak uitstekend in staat om over domeinen en disciplines heen te kijken en deze met elkaar te verbinden. Een eigenschap die steeds meer gewaardeerd wordt op de werkvloer.

Inmiddels staan er al weer drie sollicitatiegesprekken op de planning. Drie hele verschillende posities. Drie hele verschillende toekomst. Op het moment voel ik me zoiets als Schrödingers werknemer. Ik werk overal en ik werk nergens.

Waar ik terecht kom staat nog niet vast. Dat ik er mijn weg vind wel.

Jorrick Beckers
Voormalig onderzoeker bij O&O

Mythbusters

Myth: Bad posture gives you back problems

Rob Smeets Photo: Joey Roberts

Slumped on the couch? Wrong! Sit up straight. Working at an ergonomically-unfriendly desk? Don't! Lifting a heavy crate without bending your knees? Watch out!

We've all heard the story: activities like these will put you on a one-way track to a bad back. Nonsense, responds professor of rehabilitation medicine Rob Smeets. "There's no scientific evidence for any of this. So how are you supposed to lift things? Use whatever technique works best for you. And all those modifications in the workplace? They cost a truckload of money but they've never been proven to lead to lower rates of sick leave."

Myths about back pain are, Smeets says, as persistent as they are plentiful. Take the recent Olympic Games in Rio where the Dutch sprinter Dafne Schippers won silver in the 200 metres. "I heard she has a coach who supposedly knocks her vertebrae back into place with a hammer and chisel. As though that were even possible: fixing something wonky in your spine by bashing it from the outside."

The media, too, seem to uncritically swallow all sorts of "nonsense stories". Recently he was annoyed when the *NOS-Journaal* at 8pm claimed that more and more young people are developing back deformities from hunching over their tablets and mobile phones. Smeets emailed the show to ask what science this was based on. The answer: "It was in other media, including the *AD* newspaper." Smeets can

"Myths about back pain are as persistent as they are plentiful."

barely contain his indignation: "If *that's* what the NOS is relying on ..." Meanwhile, he managed to track down the original source himself: a study asserting that the number of young people with back problems is on the rise. "A finding like that has everything to do with how you ask the question, and of whom. Sometimes I'll ask my second-year medical students, who among you has ever had back problems? Seventy percent will put their hands up." Back pain is just part of life, says Smeets, and he is not immune to it himself. "I should really do more sports", he laughs. Some ninety percent of back problems have no specific cause,

such as a tumour or Bechterew's disease. "MRI scans – and a speed skater like Sven Kramer has much easier access to these than 'normal' people – are vastly overrated in terms of their diagnostic value. They're really only useful in the case of paralysis. They do show up a lot of abnormalities, but also people with no back problems have that kind of deformities. And whatever you see may look different tomorrow or in a month from now; there's a lot of movement in the spinal column. To give an example: you're two centimetres taller in the morning than you are in the evening. A 'bad' result can make patients think the worst, and that in itself has a negative impact on recovery."

There's nothing wrong with people who have back problems taking it a bit easier than usual, but they should try to return to their usual routine as soon as possible, says Smeets. The slogan is: *Back pain, don't take it lying down.* "When you're not moving your muscles deteriorate very quickly; you lose strength and general fitness. But if you stay active you produce endomorphin, which works like a painkiller. Most people recover – only a small proportion end up with chronic back pain." His is no lone voice in the wilderness. Chuckling, he waves a printout of a recent article by British and Australian scientists, titled '*14 myths about back pain debunked by experts*'.

Riki Janssen

A Big, Fluffy Blob of Grey

"So where do you draw the line between absolutism and not having an opinion at all?" Oh no, no, mate. That's not what I meant. Look, I was quite happy with the dinner-friendly small-talk we had going on, but I suppose your seemingly –painfully– obvious question calls for one of my favourite rants, even if we're only one beer into the evening.

The problem we're facing here, contrary to your suggestion, is that of the Big, Fluffy Blob of Grey. The BFBG, if you will. We're talking about an all-encompassing, malleable, slightly-negatively-connoted symbol that is grey. You might think that I could simply contradict your claim with a maxim like: "Not everything is black and white," that there's always an exception to the rule; duh. But here's the thing: if I did that, I'd first be naively suggesting that we live by the proverbs we use, and more importantly, I'd imply that we've already reached the height of acceptance, be that a high-flown deduction or not. Hence, I need the BFBG to illustrate my belief in the in-between of ... *actually* everything.

That doesn't mean that I'm permanently on the fence, sipping tea in an air of neutrality. Quite the contrary: I have many, *many* opinions. And where does this particular opinion come into play? Simple: the diffusion of barriers that might not be too obvious, which tend to escape our application of a 'grey' stance. Sure, globalisation, the internet, and other essentially insane innovations have taken their toll, but I feel it is multiculturalism, widespread ethnic ambiguity, and the breaking down of language barriers that truly challenge social dividers. That said, ideally and fluffily idealistically, being *left* in the grey then would breed tolerance with the potential for a snowball effect. Say what? Well, sure, we recognise a growing grey area, but where does it lead? To all opinions, beliefs, and faiths? Awesome. Gender roles, sexual orientation, and gender identity? Perfect.

If we get past the negative connotation of grey, that is: uncertainty, things might actually turn out to be pretty great. If everything were grey, labelling would be made superfluous. If labelling were made superfluous, *maybe* we could move beyond pigeon-holing one another. If we moved past pigeon-holing one another, *maybe* we could finally recognise the humanity in our counterparts, and "live as one" – in one big, fluffy blob of grey. "Well," I say, cracking my fingers. "Since you asked..."

Amira Eid, student European Law School

Budget Day 2016

Higher education: no money for equality of opportunity

The government is failing to put its money where its mouth is when it comes to providing equal opportunities for everyone, according to students and educational institutions. The budget for the coming year was presented on Tuesday – it is always announced on Prinsjesdag, the third Tuesday of September – with the new plans being unveiled by King Willem-Alexander. The topic of education received only the briefest of mentions.

Education minister Bussemaker and state secretary Dekker do want to fight inequality of opportunity, they say in the new education budget. They have set aside €55 million, mainly for primary, secondary and vocational education.

Higher education was not mentioned at all in the King's address. However, he did refer to major reforms put in place in education and other areas, "often with the support of opposition parties and social organisations". Presumably he was referring here to the abolition of the basic grant for students.

Science was not mentioned either, or at most in the form of innovation: "The consequences of climate change require substantial investments and innovations in sustainable energy sources, such as wind, water and sunlight." The government appears to see the need for major investments in energy, sustainability, accessibility and education, but prefers not to contribute too much itself: "The

Children watching the 'Prinsjesdag' parade in The Hague Photo: Flickr.com/FaceMePLS

government will present proposals to support these investments where needed."

The Dutch National Students Association (ISO) is less than impressed that students were virtually ignored in the address. The budget has something for just about everyone, the ISO scoffs, except students. "It's like a party where students are turned away at the door." The Dutch Student Union

(LSVb) is disappointed that the effects of the loan system will not be compensated in some way.

The university association VSNU is not happy either. "The lack of significant investment in higher education and research is a missed opportunity", says its president Karl Dittrich. "With the economy going well and the government handing out extras all over the place, education and

research deserve more attention."

Universities are calling on the government to make available sooner the money it is saving now that the basic grant has been scrapped. This would enable them to reduce class sizes and hire additional lecturers, allowing students to reap the benefits of improved quality.

Meanwhile, scientists and entrepreneurs called on Tuesday for the next government to invest an extra €1 billion annually in research and innovation to help tackle complex societal challenges. In the National Research Agenda presented last spring, stakeholders called for an additional half a billion euros to be earmarked for research. That figure has now been bumped up to €1 billion. "Of the extra billion, half should go to areas involving major transitions: the implementation of the energy accord, the integration of refugees, combating of climate change and the development of future-proof healthcare innovations. The other half should be used to strengthen research, innovation and collaboration more broadly."

The money is also necessary to reverse the effects of coming cutbacks. If nothing is done the budgets for research and innovation could drop by half a billion euros, according to the Knowledge Coalition, which brings together universities and universities of applied sciences, businesses, medical centres and other organisations.

HOP/CF

Quality label for student accommodation as of January

House owners who want to be able to put the quality label *Prettig Wonen* in their window have to meet all kinds of conditions, such as having linked smoke detectors, bilingual fire extinguisher signs and pictograms, door frame reinforcers on all external doors and approved tenancy contracts. The first student houses are due to receive the quality label in January 2017.

"I want to raise students' awareness of their living situation. I hope that the somewhat more

responsible students will choose a house with a quality label and stick to the rules, take better care of the house, maybe put a lick of paint on the walls now and then and generally be less of a nuisance. You can see it as a win-win situation for both students and owners", says Huib van Gastel, president of the landlords' association VVWM, which represents the owners of some 1500 premises around the city and is the driving force behind the quality label.

The council welcomes the initiative and has promised to assist in rolling it out. The measure should, together with the street quota - the next application for splitting up a house will be tested against a maximum percentage of rented rooms per street -, help to meet local residents' wishes to enhance the quality of life in Maastricht's neighbourhoods. "But the quality label won't stop students being a nuisance at times", Van Gastel emphasises. "They need to be educated,

and that's not easy, especially when there's constant turnover of students and many come from different cultures."

The quality label will go some way in this direction, however; as part of the initiative a special computer system will be installed that local residents can use to file complaints with landlords.

Wendy Degens

The lost tooth

Have you always wanted to ask a stupid question? Then seize the opportunity on **Wednesday, 28 September**. That's when it's **Ask a Stupid Question Day**. The initiators want to playfully entice children to ask questions in class. Because the only stupid question is of course the question that is not asked. *Observant* made the rounds visiting receptions, counters, service desks and other Maastricht University information points and jotted down the most striking questions. Firstly, a lot of people get lost. Which is not surprising, with some sixty buildings. "Is this the university?" is a frequently asked question. But even those who study here get lost occasionally. "Is this the MECC?" a panicky student asked during the exams period, at the School of Business and Economics desk. Then there are those who are not even supposed to be at the university. Technicians from the telephone company, for example, who have been sent by head office in The Hague to their Maastricht location, which is Achter de Minderbroeders, and not on the Minderbroedersberg. Also, years after the lawcourt had moved, there were still people reporting to the university's main administrative building for their court case.

In the category of strange questions: "Did you find my tooth?" The person in question appeared to have lost a denture with an artificial tooth. Another striking one: "Have you got any tampons?" and "Do you have a concrete shears?". The latter was asked by someone (hopefully the owner) who wanted to cut

Illustration: Simone Golob

through a bicycle lock. Finally another impossible question from the post room: "Can this parcel be delivered in Eng-

land today?" Answer: "Only if you buy a ticket and deliver it yourself in person."

CF

UM scores better but drops in THE ranking

A minor drop this time for Maastricht University in the new annual world wide ranking of universities by *Times Higher Education*. Place 88 was exchanged for place 94, even though the UM score for various criteria was higher than last year's.

The shift is mainly due to the increase in the number of universities assessed. From 800 in 2015-2016, the number has now risen to 980 institutes. Most of the other Dutch universities did slightly less well too in the ranking, but just like in the case of the UM, the differences with last year are marginal. According to THE boss Phil Baty, the Netherlands can be very satisfied: for the first time, all regular universities are in the top 200. Tilburg has finally taken its place in this group, at place 198.

When asked, the board and management of the UM replied that they are not too worried about the university's minor drop. All the more because the UM scored slightly better on practically every criterion than last year. THE weighs education, research and citations equally, each accounting for 30 per cent, while international outlook accounts for 7.5 per cent. The score has improved on all those points. Only the factor of industry income was weaker this year, but this only counts for 2.5 per cent. The total score is more than one point higher.

Wammes Bos

Guess who's coming to dinner

“The word tricycle comes to mind”

Professor Tsjalling Swierstra shares a meal with the Maastricht Student Mountain Bike and Cycling Association Dutch Mountains from left to right Jesse Raas, Tsjalling Swierstra, Wieke Cosijnse, Lars Quaadvlieg
Photo: Joey Roberts

Tsjalling Swierstra

56

professor of philosophy at Arts and Social Sciences * cohabits, no children * lives in Wijlre

Wieke Cosijnse

22

fourth-year medical student

Lars Quaadvlieg

21

master's student of econometrics * chairman of Dutch Mountains

Jesse Raas

21

second-year student of health sciences * Dutch Mountains tournament official

Koen Stroux

22

second-year student of physiotherapy at Zuyd Hogeschool

Two bicycles under the raised bed, chain wheels and sprockets on the wall and a row of tires under the window. Jesse Raas is obviously a cyclist. His room is the venue for this evening's dinner with professor of Philosophy Tsjalling Swierstra and three other members of the student mountain bike and cycling association Dutch Mountains. Having just arrived, Swierstra's eye is immediately drawn to the large grazes on Raas' arms and legs. An accident during a competition, Raas explains. "I somersaulted seven times." "Oh my word!" Swierstra exclaims. "You could have died three times over." Later on, Raas tells that he had to stop studying for a year because of a previous fall that resulted in two brain haemorrhages. Swierstra once again: "Oh my word!" And after that: "The word tricycle comes to mind."

A cheese fondue is being served with seasoned vegetables and French bread. Swierstra is impressed. "Who made the mushrooms? Very good." When the photographer passes by, he picks up a bowl of vegetables. "Then my wife can see that I had a healthy meal." "Do you like to eat healthy meals?" Raas asks. "My wife feels that I don't like them as much as I should."

The DM students, as its members refer to the Dutch Mountains, love to cook. There is a board in the corridor upon which housemates can indicate who will be there for dinner. "There are regularly seven or eight of us at the table," says Koen Stroux. "There are five of us living here, but there are also members living next door and a little further along. This [Frankenstraat] is DM village." Does eating together stimulate healthy eating, Swierstra wonders? Wieke Cosijnse

thinks that it also has to do with interest. "I have a friend who knows nothing about cooking or healthy eating, and she is also a student." "They are the ones who return from family visits with ten containers of food," says Stroux.

They chat about the various studies and activities. "Are any of you politically active?" Swierstra wants to know. "If by that you mean voting, yes, otherwise no," says Lars Quaadvlieg. "Why not?" "It is just endless bickering that never leads to anything," says Stroux. The students also don't see the point of joining a party. "There is no one party that I completely agree with," says Quaadvlieg. Swierstra: "Well, it's a new idea that one should have to agree completely with all points taken by a party. It used to be that you said: I feel comfortable in this corner." Cosijnse: "I voted for a party that was in favour of abolishing student grants because I felt that the other points were more important. I now regret having done that." Swierstra, clearly the philosopher and an experienced panel chairman, already has his next question ready. "How optimistic are you about the future? On a scale of 1 to 10." "The world's future

or my own," Quaadvlieg asks. "The world." "A 3." Others come up with 2.5 and 4. Cosijnse is the most positive one, with 5.5: "Oh dear, guys, this is not good." Swierstra: "I had hoped for more youthful enthusiasm." Fortunately they are a lot more optimistic about their own future. Stroux gives that 5.5, the rest hand out eights and nines. "A typical phenomenon," Swierstra remarks. "The world is not doing good, but I'm doing quite alright. Whereas if things were really bad, it would of course also affect you." During the dessert of

fresh figs with chocolate, the topic of discussion is about the different characteristics of cyclists and mountain bikers. It turns out that cyclists are more competitive and also more vain. "Unshaven legs just don't look right," cyclist Quaadvlieg laughs. Of course the mountain bikers tease them with that. The latter, in turn, get to hear that they are lazy, because they take a lift to the top of the mountain. "I could - if I wanted to - cycle up to the top, but there is no satisfaction in that. That only comes from the downhill part: will I dare to do it, can I take every small corner just right, that is where the kick comes from,"

says Cosijnse.

Are there any characteristics that are useful in both cycling and studying, Swierstra inquires. The students have to think about that. "Perseverance," says Quaadvlieg in the end. "He [pointing to Raas] has a lot of that. Even when he is injured, he continues his training sessions." That reminds future physiotherapist Stroux of something. "Can you tape Jesse's ankle tomorrow?" he asks medical student Cosijnse. She raises her eyebrows. "Ankle? You mean his wrist." Swierstra, who had previously spoken of his admiration for physiotherapists ("One saved my life. I had back problems, which comes from being tall, and he straightened me out bit by bit."): "You need to study some more before I put myself in your hands."

Cleo Freriks

Every week Observant invites a professor to have dinner with students in a student house

HOSPITALITY

★★★★★

QUALITY OF FOOD

★★★★★

"I had expected spaghetti with a dollop of indefinable sauce"

CLEANLINESS

★★★★☆

Scores (up to 5 stars) given by prof. Swierstra

How to be Dutch

Be *gezellig*, don't boast and be sure to complain

*How does one 'be' Dutch? Greg Shapiro, self-proclaimed 'American Netherlander' and comedian from Boom Chicago, Comedy Central, answers this question meticulously in his book *How to be Dutch*. Using quiz questions in the style of the official integration exam, Shapiro pokes fun at the reader, himself and especially the Dutch.*

The book is a sequel to *How to be Orange: An alternative Dutch assimilation course*, and takes a closer look at Dutch culture. Socialising, cycling and eating liquorice cannot go unmentioned, but Shapiro, who has spent some twenty years in the Netherlands, is long past being surprised by people who eat raw herring. Instead he presents a variety of facts that will be new even to people who were born and raised here. For example, who knew that the Netherlands is one of the world's largest agricultural exporters, second only to the US in exports of dairy products, meat, eggs, fruit and vegetables? As Shapiro sees it, the Dutch have every right to take more pride in the achievements of their own country. "Look at Flevoland. Just 60 years ago, it was mostly underwater. Now it's an entire new province! The rest of the world

looked at the new Dutch map and said 'It's a miracle!' But ask any Dutch people about Flevoland, and the general response is 'Mwah, it's okay... It's not *gezellig*.' But tooting your own horn is not in the Dutch nature. As he writes after listing the many Dutch inventions and famous people, "If you boast for giving the world so much – then you've not yet learned how to be Dutch." Which is not to say everything here is perfect. When it comes to racism, Shapiro is harsh but witty. "At what age do Dutch children learn about slavery?" he asks the reader. Answer options: A: Primary school; B: Junior high school; C: High school; or D: By accident. The correct answer is D. Perhaps, he suggests darkly, because Dutch history books don't want to brag either.

Then there's his explanation of the term *zwarte school*: "A 'black school' is defined as 'a school with at least 60 per cent students of non-Dutch origin.' The Netherlands has a reputation for tolerance and acceptance – so any students who aren't 'Dutch enough' are simply labeled 'black'. Note: Dutch schools do not practice segregation. As many Dutch parents put it, 'There are plenty of white kids in the 'black' schools.' It's just that they don't seem to want their white kid to join them."

But the majority of the book is lighthearted, from biking etiquette (If you knock over other bikes when parking yours, should you stop to pick them up? And should you indicate at a roundabout?), through narrow houses and steep stairwells ("The rationale behind the bizarrely steep, twisted and inhumane Dutch

staircases? To punish humanity") to the Dutch reluctance to prescribe painkillers ("Life is pain, your doctor will say").

Sandwiched between each chapter are photos of words that are quite normal in Dutch, but raise eyebrows for English speakers. Examples include a croissant with a sausage in it – a *worstcroissant* – and a cleaning company called Robbers.

Finally, Shapiro shares his most important insight to date: complaining helps in the integration process. "It's that point when you say 'The service is terrible, the food is terrible, everything is so expensive and it's so damn small ... I've had it! I hate this country! I'm leaving, THAT'S when Dutch people will say 'Yes! Now you know how we feel. Come, live with us, you can stay!'"

To say that *How to be Dutch* gets to the very bottom of the Dutch soul would be going too far. The book is mainly a collection of fun facts and anecdotes. But Shapiro manages to describe the situations in which he finds himself with humour and broad appeal: foreigners will share his surprise, while Dutch readers will squirm with recognition. Yet there are some things that, after two decades here, Shapiro still can't explain. Under an advertising poster for a so-called 'Big Dick Rabbit' – a plush toy with male genitalia – he simply writes: "I have no explanation for this." Then again, who does?

Cleo Freriks

Integration, Shapiro style

*Can you pass the *How to be Dutch* integration test? Here are a few questions from the book. Answers can be found at the bottom of the page.*

You are biking on a bike path marked 'no motor scooters', when you encounter a motor scooter. What should you do?

- A** Take no notice and wait for the police to take action
- B** Roll your eyes and make a rude hand gesture
- C** Make contact with the scooter and point to the 'No motor scooter' signs

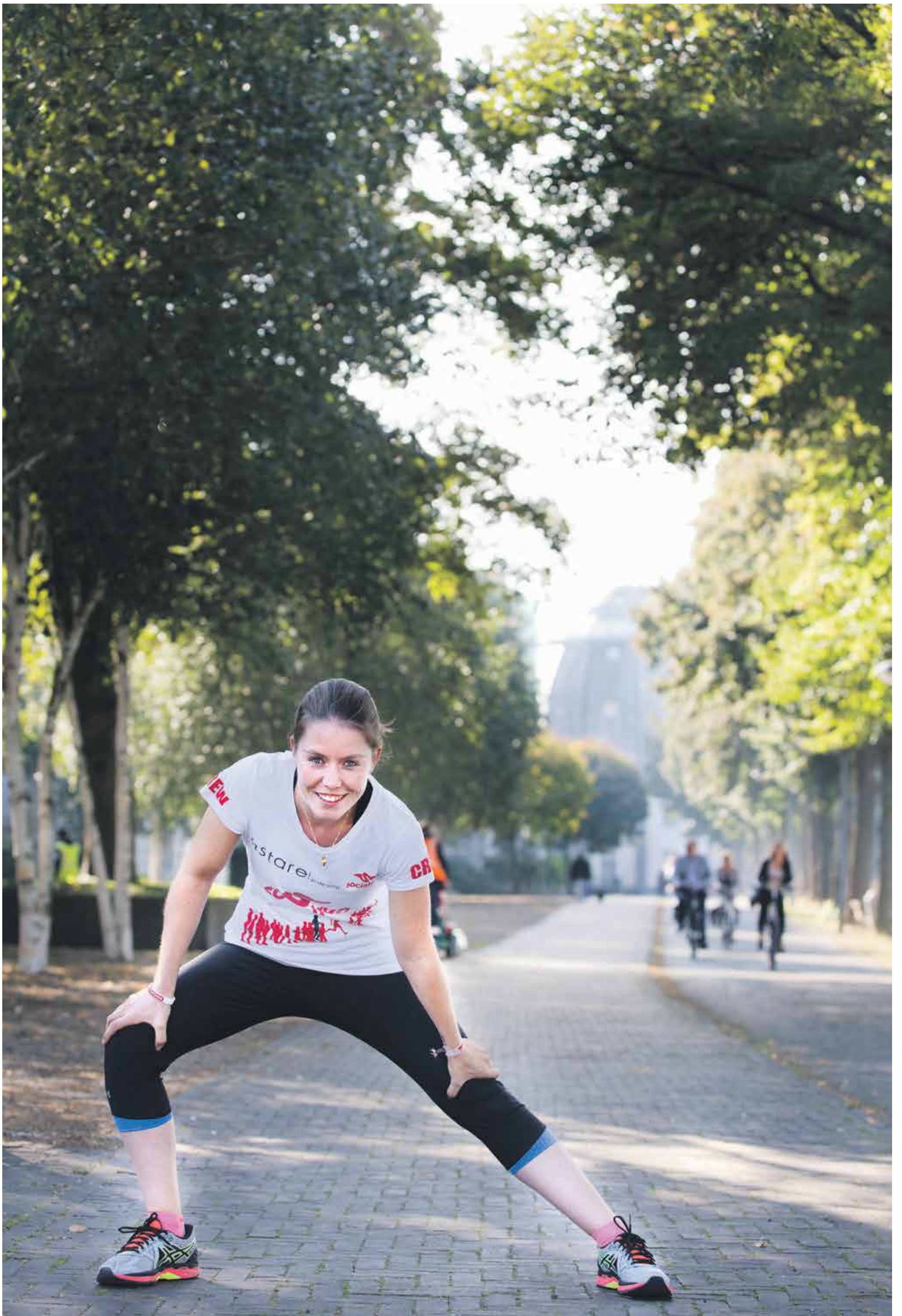
Which is the best example of Dutch hospitality?

- A** Your neighbour invites you over, and you drop by with a gift
- B** Your neighbour invites you over, and you wave at them through their front window
- C** Your neighbour invites you over, so you make an appointment for some time next month, and you try to make zero contact in the meantime

How many times does the Dutch national anthem reference other countries?

- A** 1
- B** 2
- C** 3

Answers: 1B, 2C, 3C

UM-onderzoekers nemen deel aan estafetteploeg tegen stigmatisering

Moe van het slopen en uithongeren van je lijf

Tegen het einde van de studie loopt Anne Marsman volledig vast. Haar geheugen begint te haperen en ze gaat steeds vaker overgeven. Wat was er aan de hand? Destijds was ze zo gesloten als een oester maar inmiddels praat de Maastrichtse promovenda openhartig over haar lijdensweg. Niet in de laatste plaats om vooroordelen over eetstoornissen en depressie uit de weg te ruimen. Komend weekend doet ze mee aan de estafetteploeg Socialrun, tegen stigmatisering van psychiatrische patiënten: 555 kilometer in 48 uur.

Tekst: Maurice Timmermans, Foto: Loraine Bodewes

Het derde jaar van haar studie gezondheids-wetenschappen is net begonnen. Anne Marsman, geboren in Hoofddorp, staat een negen gemiddeld en is geselecteerd voor het honours-programma. En dat terwijl ze zich altijd had afgevraagd of ze "niet te dom" was voor de universiteit. Bij studiegenoten vindt ze moeilijk aansluiting, voelt ze zich een buitenbeentje. Toch heeft ze haar leven op orde. Ze woont op zichzelf, in een studiootje, werkt bij UM Sport en is gelukkig met haar eerste vriendje.

Een paar maanden later loopt het spaak. Haar relatie gaat uit en Marsman stort in een crisis. Om de pijn te verdrijven, legt ze zichzelf een slopend regime op van veel sporten, werken en keihard studeren. Ze wil bewijzen dat ze met haar verstand haar verdriet kan overwinnen, maar haar leefstijl eist zijn tol. Ze krijgt geheugenproblemen, slaapt steeds slechter en vervalt in een vicieuze cirkel van eten, niet eten en braken. Ondertussen schrijft ze twee scripties waarvan één tussen drie en zeven uur 's nachts. Ze kan het hoofd nauwelijks nog boven water houden als ze tot overmaat van ramp in haar eigen huis wordt aangerand. De bodem is bereikt.

En precies op dat moment gebeurt er iets moois, zegt Marsman. "Iets wat mijn leven heeft gered. Een studente, met wie ik nog nooit een woord had gewisseld, een boomlange griet van 1,86, komt naar me toe en vraagt: 'Gaaf het wel goed met jou? Misschien moeten we eens praten.' Ze zag me letterlijk staan, had in de gaten dat het niet goed met me ging, en had het lef om daarnaar te vragen. Het was het begin van een hechte vriendschap. Katinka, zoals ze heet, begreep mijn pijn, had in het verleden ook geworsteld met eetstoornissen. Ik ben niet lang daarna bij haar in huis gaan wonen, voelde me veilig bij haar." Haar vriendin opperde ook om de studieadviseur op te zoeken. "Dat was een goede zet. Ik zag in dat ik hulp nodig had en besloot om een jaar te stoppen met mijn studie. Ik volgde een behandeling in een kliniek voor eetstoornissen en bij een haptotherapeut."

Gevangen

Marsman (26) doet promotieonderzoek naar de invloed van jeugdtrauma's op stress in het latere leven, waarbij ook stigmatisering van psychiatrisch patiënten aan bod komt. Oftewel: een negatief stempel drukken op mensen, het tegenovergestelde dus van wat Marsmans vriendin deed: begrip en empathie tonen. Stigmatisering gaat vergezeld van de meest uiteenlopende vooroordelen, zegt Marsman. "In het geval van anorexia: je wilt zeker model worden. Of: je bent te veel met jezelf bezig, je bent oppervlakkig en egoïstisch. Mensen elders op de wereld hebben niet eens te eten!"

De vooroordelen snijden natuurlijk geen hout maar nog kwalijker: patiënten gaan ze op zichzelf toepassen. Iets wat te boek staat als zelfstigma.

Marsman: "Je haalt jezelf dan naar beneden. Je houdt jezelf voor dat het je schort aan wilskracht, dat je zwak bent, geen hulp waard. Tegelijk schaam je je daarover en mag niemand het weten, waarmee je jezelf gevangen houdt in je ellende. Terwijl je eigenlijk niets liever wilt dan gezien worden, erkend worden. Maar dat gebeurt niet en dat is heel pijnlijk."

Tijdens haar behandeling knapt Marsman langzaam weer op. Daarna gooit ze alle ramen open. In een blog schrijft ze openhartig over haar lijdensweg, wat ze beleeft als een bevrijding. Familieleden, collega's, goede vrienden, iedereen schrikt zich dood maar begrijpt nu wel beter waar haar worsteling vandaan komt.

Verkrachting

Die begint op haar dertiende, toen haar harts-vriendin haar vertelde dat ze jarenlang was mishandeld en onlangs nog was verkracht. Ze was zwanger, zei ze. Na lange gesprekken daarover besloot ze tot een abortus. "Op zeker moment zat ze er helemaal doorheen. Ze vertelde me dat ze zelfmoord wilde plegen, maar ik mocht dat tegen niemand vertellen. Het was ons geheim. Ik bleef loyaal, ook toen ze zich in haar armen begon te snijden. Eens belde ze en zei: 'Ik zit hier met een heel scherp mes, ik zie het niet meer zitten maar jij bent de enige voor wie ik nog in leven blijf.'" Een enorme verantwoordelijkheid rustte op Marsmans schouders, al werd ze in een rol gedrukt die haar op het lijf was geschreven: zorgen voor anderen. Dat had ze ook al jaren voor haar moeder gedaan, die leed aan depressies. Ze hield zich als kind gedeisd, wilde niet tot last zijn. En trok in eerste instantie dus ook niet aan de bel toen haar vriendin de zelfmoordplannen ontvouwde.

"Toen kwam de dag dat mijn vriendin de knoop had doorgemaakt: ze zou uit het leven stappen. Ik begreep het niet. We waren hartsvriendinnen maar kennelijk was ik niet de moeite waard om voor in leven te blijven. Ik belde toen de kindertelefoon en daarna de suïcidelij. Het is een schreeuw om aandacht, zei de medewerker, zeker op die leeftijd. Praat er met de vertrouwenspersoon op school over, was het advies. Toen mijn vriendin op een dag heel concreet dreigde om zichzelf iets aan te doen, heb ik mijn ouders ingelicht. Mijn vader heeft daarna met de vertrouwenspersoon van school gebeld maar tot een gesprek is het nooit gekomen. Een bizarre gang van zaken eigenlijk."

De laatste schooldag brak aan en Marsman verloor haar vriendin geheel onverwachts uit het oog. "We fietsten samen naar school en ineens reed ze van me weg. Ik heb haar nooit meer gezien of gesproken. Ik probeerde op allerlei manieren contact te krijgen, maar ze reageerde nergens meer op. Ik was er kapot van, ze betekende alles voor me. De onzekerheid en verwarring over wat er was gebeurd, maakte me gek. Ze

heette ook nog eens Anne, wat de herinnering aan haar en onze vriendschap steeds nieuw leven inblies.

Later heb ik me afgevraagd wat er nou waar was van haar verhalen over de verkrachting en abortus. Sommige details konden volgens mijn moeder niet kloppen. Ze kon het weten, ze had als verpleegkundige in een abortuskliniek gewerkt."

Boulimia

Na het verlies van haar beste vriendin sloegen de somberheid en de slapeloosheid toe. "Ik was heel verdrietig en zat met allerlei herinneringen in mijn hoofd maar ik praatte daar nooit over. In die tijd begon ik voor het eerst met veel sporten en weinig eten. Tennis, hockey, hardlopen, elke dag, zeker drie uur lang. Ik sportte zoveel dat het ten koste ging van mijn gewrichten. Tegelijk moest ik van mezelf afvallen, mezelf letterlijk klein maken, liefst verdwijnen. Ik voelde me eenzaam. Ik ging geen vriendschappen meer aan, wilde zo'n pijnlijke ervaring niet nogmaals meemaken."

Thuis was bepaald geen baken van rust. Haar broer belandde destijds in het drugscircuit en zorgde voor veel spanning en ruzie in huis. Marsman sliep slecht, had last van herbelevingen, was verdrietig, maar niemand vroeg hoe het met haar ging. Thuis niet maar ook op school niet, terwijl leraren, decanen, en haar mentor precies wisten wat er gebeurd was. Marsman raakte uitgeput van het slopen en uithongeren van haar lijf. "En toen gebeurde iets wat vaker voorkomt bij eetstoornissen: anorexia

die omslaat in boulimia. Het voelde als de grootste vernedering in mijn leven. Anorexia wordt nog enigszins geassocieerd met controle en wilskracht. Boulimia niet, dat roept vooral zwakte en walging op. Als student heb ik daar mijn bachelorscriptie over geschreven, wat onderdeel was van mijn verwerkings- en herstelproces."

Optimisme

Tegen het eind van haar bachelorfase maakt Marsman kennis met psychiatriehoogleraar Jim van Os. Samen richtten ze niet veel later Psychosenet.nl op, een digitaal platform waar patiënten, verwanten en behandelaars informatie en ervaringen uitwisselen, mede om vooroordelen de wereld uit te helpen. Als je een psychose hebt gehad, betekent dat bijvoorbeeld niet dat je een ernstige hersenziekte onder de leden hebt, aldus de website, of dat je een betekenisvolle toekomst op je buik kunt schrijven. 'Vier op de vijf mensen herstellen van een psychose. Het is niet makkelijk maar het kan. Wat je nodig hebt, is hoop en optimisme.'

Marsman, die als redacteur werkt bij Psychosenet, laat geen gelegenheid onbenut om stigma's de kop in te drukken. Daarom doet ze komend weekend, samen met Van Os, mee aan de zogeheten Socialrun. Dat is een estafetteploeg rond het IJsselmeer van 555 kilometer lang. Ze loopt voor het team HART voor de GGZ – "een gezellig zootje psychiaters, psychologen en ervaringsdeskundigen". Was sporten ooit Marsmans manier om het hoofd boven water te houden, nu rent ze om het leven van lotgenoten draaglijker te maken.

Depressief aan de universiteit

Psychische klachten lijken wetenschappers en studenten vaker te treffen dan gemiddeld. Uit een enquête onder Amsterdamse promovendi bleek vóór de zomer dat eenderde van de jonge onderzoekers mogelijk depressief is. Dat is twee keer zo hoog als gemiddeld. Daarbij lopen vrouwelijke promovendi (40 procent) meer risico dan hun mannelijke collega's (31). En hoe langer het promotieonderzoek duurt, hoe groter de kans op somberheid. De Landelijke Studenten Vakbond (LSVb) stuurde in 2013 een vragenlijst naar 1100 studenten, waarin een kwart repte over psychische klachten; hbo-studenten vaker dan wo-studenten en vrouwen vaker dan mannen. Wie lid is van een studievereniging loopt minder risico. De meest voorkomende klachten waren depressie, stress en vermoeidheid. Onder jongeren tot 21 jaar is het gebruik van antidepressiva tussen 2007 en 2015 met 40 procent toegenomen, aldus de Stichting Farmaceutische Kengetallen.

Prinsjesdag 2016**Hoger onderwijs: geld voor kansengelijkheid blijft uit**

Het kabinet heeft de mond vol van gelijke kansen voor iedereen maar maakt er in het onderwijs nauwelijks extra geld voor vrij, sneren studenten en onderwijsinstellingen. Ze zijn teleurgesteld. Het onderwijs kwam in de troonrede dinsdag maar heel even ter sprake.

Minister Bussemaker en staatssecretaris Dekker willen inderdaad de kansengelijkheid bestrijden, zeggen ze in de nieuwe onderwijsbegroting. Hiervoor trekken ze 55 miljoen euro uit, voornamelijk bestemd voor het primaire en secundaire onderwijs en het mbo.

Het hoger onderwijs kwam in de troonrede niet aan bod. Wel verwees koning Willem-Alexander naar grote hervormingen die onder meer in het onderwijs in gang zijn gezet, "vaak met steun van oppositiepartijen en maatschappelijke organisaties". Hij refereerde hier vermoedelijk aan het schrappen van de basisbeurs.

Ook de wetenschap kwam niet ter sprake, of hooguit in de vorm van innovatie: "De gevolgen van de klimaatverandering nopen tot forse investeringen en innovaties in duurzame energiebronnen, zoals wind, water en zonlicht."

Het kabinet vindt dat grote investeringen gewenst zijn in energietransitie, verduurzaming, bereikbaarheid en onderwijs, maar wil er zelf liever niet te veel aan bijdragen: "De regering komt met voorstellen om deze investeringen waar nodig beter te ondersteunen."

Het Interstedelijk Studenten Overleg baalt ervan dat studenten geen rol speelden in de troonrede. Op de begroting gaat zo ongeveer elke inkomensgroep erop vooruit, smaalt het ISO, behalve studenten. "Het lijkt op een feestje waar de student aan de deur wordt geweigerd." De Landelijke Studenten Vakbond vindt het jammer dat de effecten van het leenstelsel niet worden hersteld.

Ook universiteitsvereniging VSNU is ontvren-

den. Voorzitter Karl Dittrich: "Het achterwege blijven van forse investeringen in hoger onderwijs en onderzoek is een gemiste kans. Juist nu het goed gaat met de economie, en het kabinet overall extraatjes uitdeelt, verdienen onderwijs en onderzoek meer aandacht."

De universiteiten roepen het kabinet op om het geld dat vrijkomt nu de basisbeurs is verdwenen, eerder ter beschikking te stellen. Universiteiten kunnen dan al eerder aan de slag met het realiseren van kleinschaliger onderwijs en het aannemen van extra docenten om studenten te laten profiteren van kwaliteitsverbeteringen.

Ook kwam er dinsdag een oproep van wetenschappers en ondernemers aan het volgende kabinet om jaarlijks één miljard euro extra uit te trekken voor onderzoek en innovatie. Met het geld willen ze complexe maatschappelijke uitdagingen het hoofd bieden.

De oproep vloeit voort uit de Nationale Weten-

schapsagenda die afgelopen voorjaar is gepresenteerd. Toen spraken betrokkenen nog van een half miljard euro erbij voor onderzoek. Nu is dat dus één miljard geworden. "Van het miljard extra moet de helft naar gebieden gaan waar grote transitie op ons afkomen. Van de uitwerking van het energieakkoord en de integratie van vluchtelingen, tot de aanpassing aan de klimaatverandering en toekomstbestendige zorginnovaties. De andere helft zal voor brede versterking van onderzoek, innovatie en samenwerking worden benut."

Het geld zou ook nodig zijn om komende 'bezuinigingen' ongedaan te maken: want als er niets gebeurt, dreigen de budgetten voor onderzoek en innovatie met een half miljard te dalen, aldus de Kenniscoalitie, waarin zich onder meer universiteiten, hogescholen, bedrijfsleven en medische centra verenigd.

HOP/CF

De nieuwe kleren van minister Bussemaker

De laatste hand wordt gelegd aan de jurk van Bussemaker Foto: HOP

Studenten van de Amsterdamse Meesteropleiding Coupeur hebben dit jaar de Prinsjesdag-outfit van minister Bussemaker in elkaar gezet. De jurk en hoed zijn geïnspireerd door kledinglabels aan de kostuums van operazangers en balletdansers.

Het ontwerp van haar hoed en jurk is van Robby Duiveman, directeur kostuums van Nationale Opera en Ballet. De rode en zwarte kledinglabels die erin verwerkt zijn, komen uit kostuums van de dansers (rood) en zangers (zwart) van dit gezelschap. De waaivormige

handtas en de ketting om haar hals tonen dansende en zingende figuurtjes. Alle kostuums, decors en rekwisieten voor de voorstellingen van Nationale Opera & Ballet worden in de eigen ateliers gemaakt, maar veel mensen hebben daar geen weet van, aldus

minister Bussemaker van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. "We hebben fantastische vakmensen in ons land, die vaak verborgen in de coulissen staan. Met dit tenue zet ik vandaag die vaktalenten in de spotlights."

HOP

Meer begrip, slechtere voorzieningen

Docenten hebben weliswaar steeds meer begrip voor studenten met dyslexie, chronische ziektes, depressie of andere aandoeningen, maar de voorlichting over studeren met een handicap laat nog altijd te wensen over en de voorzieningen gaan zelfs achteruit. Dat blijkt uit het jaarlijkse rapport 'Studeren met een handicap' van het Centrum Hoger Onderwijs Informatie (CHOI), dat dinsdag is verschenen.

Ook in Maastricht valt nog het nodige te verbeteren: de studenten geven de universiteit een 6,3 waarmee de UM een tiende plek (van de dertien) inneemt op de ranglijst. Vorig jaar behaalde de UM nog een zesde plek. Die daling komt niet door een lager oordeel hier, maar doordat andere universiteiten hoger zijn beoordeeld.

Wageningen staat al jaren bovenaan: die universiteit scoort een zeven op haar rapport en de docen-

ten worden voor hun begrip met een 7,4 beloond. Helemaal onderaan staat de Universiteit van Amsterdam, die net niet boven de zes uitkomt. Het rapport baseert zich op de oordelen van duizenden studenten in de Nationale Studenten Enquête. In het wetenschappelijk onderwijs beantwoordden 7.200 studenten met een functiebeperking de vragen.

HOP/CF

**Laatste
nieuws
op**

www.observantonline.nl
Word lid van
facebook.com/ObservantUM

**In Memoriam
Jassim Aba Al-Khail**

Het is met grote verslagenheid dat wij u dit bericht sturen. Donderdag 15 september jl. hebben wij geheel onverwacht één van onze studenten verloren. Jassim Aba Al-Khail was juist begonnen aan zijn bacheloropleiding European Law School toen hij volledig onverwacht overleed. Wij zijn diep bedroefd naar aanleiding van dit verlies en onze gedachten gaan uit naar

zijn familie, vrienden en bekenden. Jassim had een glansrijke toekomst voor zich en genoot van de eerste weken als student in het bachelor European Law School programma. De komende dagen is kamer B.1.019 in het faculteitsgebouw van Rechtsgeleerdheid als speciale gedenkplaats ingericht waar een ieder Jassim kan gedenken en het condoleanceregister kan tekenen

of een persoonlijk bericht aan Jassim's ouders en familieleden in het register kan schrijven. Het is denkbaar dat een aantal studenten - met name diegenen die Jassim goed gekend hebben - ondersteuning wensen bij de verwerking van zijn/haar overlijden. De studentenpsychologen van de Universiteit Maastricht bieden de mogelijkheid om hierover, in een persoonlijk gesprek

of in groepsverband, te spreken. Wie hieraan behoefte heeft kan zich melden bij de studieadviseur (via 043-388 3045) óf bij het secretariaat van studentenbegeleiding (043-388 5212). Vanzelfsprekend biedt ook het studentenpastoraat van de UM, Innbetween (oude naam: Tafelstraat 13, info@innbetween.nl) ondersteuning indien gewenst.

Lezing Antoine Bodar over het celibaat

Het is een verrassend element in de lezing van Antoine Bodar (1944), die donderdagavond op uitnodiging van Studium Generale sprak over het celibaat als offer – en niet, zoals aangekondigd in de agenda, over het verplicht of vrijwillig celibaat. Hij doet zijn uitspraak pas tegen het eind, als een toehoorder wil weten of het celibaat ooit zal worden afgeschaft. Mogelijk, maar niet op korte termijn, antwoordt Bodar.

Vooralsnog staat het celibaat nog recht overeind, maar hoe werkt het eigenlijk? Je kunt het celibaat als offer zien, meent Bodar. “Mensen snappen niet dat je van seksualiteit kunt afzien. Maar zo erg is het heus niet. Als gelovige krijg je de genade om om te gaan met deze gave.” Een celibatair leven betekent volledige seksuele onthouding, maar de interpretatie ervan is gevoelig, benadrukt hij. “Het was zeker rond de jaren zestig omstreden en het kwam opnieuw aan de orde door de schandalen in de katholieke kerk.” Later op de avond weidde hij desgevraagd uit over het seksueel misbruik door geestelijken en de eventuele relatie met het celibaat. “Het zijn de media die continu de link leggen, maar die is tot op heden op geen enkele wijze bewezen. Ik praat het absoluut niet goed maar we moeten het in de context zien, in een periode waarin geestelijken meenden dat het celibaat zou worden opgeheven; ze gingen als het ware alvast hun gang. Het waren de jaren zestig, zeventig, tachtig, de jaren van seksualiteit: men vond dat alles moest kunnen.”

“Maar wat zegt uw gevoel, denkt u dat er een verband is?” klinkt het uit het publiek. “Een man blijft een man, maar als je niet actief bent, neemt de behoefte gaandeweg af. Ik en vele geestelijken met mij onderhouden dagelijks een gebedsleven; dat helpt enorm, je raakt minder afgeleid. Want de verleidingen zijn groot, zet ’s nachts de televisie maar eens aan. Ik merk het in het biechten dat mannen dat steeds lastiger vinden.” Hij plaatst de schandalen in het kader van machtmisbruik en steekt de hand in eigen boezem: “Dat was toen priesters op een voetstuk stonden. Een kind dat met zo’n verhaal aan kwam, kon een draai om de oren krijgen, want zo iets deed een broeder niet. Nu leven we in een andere periode: de priester waagt het niet om lang met iemand in één kamer te zijn. En dat is natuurlijk het andere uiterste.”

Allemands vriend

Celibatair leven vergelijkt hij met “hoofse liefde in de middeleeuwen, wanneer een ridder zijn liefde uitdraagt naar een onbereikbare dame (die vaak gehuwd is) en haar op een voetstuk zet. Het is een geestelijke, platonische liefde.” Ook de priester kiest volgens Bodar voor geestelijke liefde, voor liefde tot God. Hij noemt de priester de ‘alter Christus’, die tegenover de gemeenschap staat in plaats van Christus, als een knecht. “Dat is een onmenselijke opgave, maar je kunt het proberen. Je moet als priester zoveel mogelijk verdwijnen in datgene wat je doet.” Hij ziet de priester ook als een “allemands vriend”, niet in de negatieve zin van het woord, maar als iemand die altijd beschikbaar is. Even later citeert hij: “Wie niet getrouwd is, heeft zorg voor de zaak des Heren en kan zich vrijmaken voor de zaak des Heren. Een getrouwde moet zorg dragen voor aardse zaken en de vrouw behagen en daarom is zijn aandacht verdeeld. Hoewel het paus Gregorius VII was die in 1074 besloot dat priesters celibatair moesten leven en zelfs dreigde met uitsluiting voor wie zich er niet aan hield, werd volgens Bodar al sinds de eerste eeuw na Christus gepropageerd dat priesters celibatair zouden moeten leven. Hij verwijst naar wat Jezus zegt in het Mattheüs-evangelie:

“Wie alleen is, lijkt een rare snijboon”

Kan de katholieke kerk zonder celibaat functioneren? Volgens priester Antoine Bodar is het niet onmogelijk dat het celibaat vrijwillig wordt, “en daar is ook niet zoveel op tegen”. Hij ziet een mogelijke samensmelting van de katholieke en de orthodoxe kerk – in de laatste mogen getrouwde mannen al priester zijn.

Foto: ThinkStock

“Er zijn er die onhuwbaar zijn, want zo geboren, er zijn er die onhuwbaar zijn, want zo gemaakt (door ziekte, ongeval of menselijk ingrijpen) en er zijn er die onhuwbaar zijn vanwege het rijk der hemelen.”

Zomergasten

Bodar begrijpt de discussie rond het celibaat in de huidige maatschappij – wie kan er zonder seksualiteit, wie wil alleen zijn, is dat wel gezond? Hij verwijst naar de uitzending van *Zomergasten* waarin minister-president Mark Rutte uitlegt waarom hij alleen is. Rutte noemt zijn alleen-zijn ‘het laatste taboe’. “Het lijkt wel

alsof iemand die alleen is, een rare snijboon is. De priester is in die zin solidair met de mensen die geen relatie kunnen hebben of hebben.” Bovendien ziet hij het celibaat als een teken dat het leven na de dood voortgaat, het geloof in de eeuwige wereld. “Je ziet hier van zaken af omdat het eeuwige leven uitgaat boven het tijdelijke. Dan vragen mensen: ‘Bent u daar wel zeker van’ en zeg ik: ‘Nou ja, we hopen het, de eeuwigheid is geen bonus die uitbetaald wordt’. Er is altijd twijfel, dat hoort ook bij geloven.” Lachend: “Als het niet zo is en ik altijd celibatair heb geleefd, heb ik pech gehad.”

Bodar waarschuwt dat een celibatair persoon

niet moet worden gezien als een excentriek figuur die het leven minder goed kent. Hij kent de kritiek – hoe kan een priester in hemelsnaam zijn oren goed lenen bij huwelijksproblematiek of relatieproblemen? “De pastoor van vroeger deed mee in de maatschappij, hij stond op een voetstuk en had een bepaalde rol, net als de burgemeester en notaris, maar het is de vraag of hij in deze dagen ook nog echt mee kan. Ik denk dat hij dat alleen kan wanneer hij vrienden of familie heeft, echtparen, waardoor hij op een directe wijze ermee in contact staat.”

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Hilde Roberts.

Studie: Ik deed eerst hbo-v in Eindhoven. De theorie lag me wel, maar het praktische gedeelte niet. Ik wilde in de gezondheidszorg blijven, dus gezondheidswetenschappen was een logische keuze. Ik heb ook nog gedacht aan verplegingswetenschappen, maar daarvoor moest je hbo-v hebben afgemaakt. Het pgo kende ik al van die opleiding en beviel me goed. Je kennis toepassen in plaats van alleen uit je hoofd leren. Zo kwam ik bij Maastricht uit. Ook dichtbij mijn familie in Elsloo.

Docent: Paul Lemmens, mijn scriptiebegeleider. Hij hield zich bezig met onderzoek naar verslavingen, dat vond ik veel interessanter dan gezonde voeding – waar een groot deel van de opleiding over ging. We hebben veel goede discussies gevoerd. Ik ben later in de gezondheidsvoorlichting op het gebied van *harm reduction* – veilig drugsgebruik – gaan werken. Bij een stichting die daarop gericht was, gaf ik zeven jaar trainingen aan begeleiders van gebruikers.

Plaats: De trein tussen Beek en Maastricht Randwyck. Ik woonde met mijn toenmalige vriend samen in Beek. Het was drie haltes in een bomvolle trein, langzaam zag je Maastricht naderen. Dat ik niet op kamers in Maastricht ben gegaan heb ik niet gemist, maar je studietijd wordt er natuurlijk wel anders door.

Anekdote: Tijdens het keuzeblok seksualiteit deden we een oefening waarbij we tegenover elkaar gingen staan, een eindje van elkaar af en dan langzaam naar elkaar toe moesten lopen terwijl je de ander diep in de ogen keek. Het idee was dat je voelde waar je grens lag, wanneer iemand te dichtbij kwam. Die oefening is later in mijn leven nog vaak terug gekomen. Ik geef nu les in (tantra) yoga, dat gaat ook over je grens vinden.

“Iedere dag zat ik in de bomvolle trein, drie haltes tot Maastricht Randwijck”

grens lag, wanneer iemand te dichtbij kwam. Die oefening is later in mijn leven nog vaak terug gekomen. Ik geef nu les in (tantra) yoga, dat gaat ook over je grens vinden.

Cleo Freriks

Hilde Roberts, geboren op 1 juli 1976 in Sittard, studeerde van 1997 tot 2001 gezondheidswetenschappen aan de UM. Nu werkt ze als opleidingsdeskundige bij Careyn, een zorginstelling. Ze woont in Almere.

film: *Bacalaureat* Klankborden in Roemenië

Still uit *Bacalaureat*

Het verhaal: De Roemeense arts Romeo Aldea (Adrian Titieni) heeft voor zijn dochter Eliza (Maria-Victoria Dragus) een mooie toekomst uitgestippeld. Eliza heeft tot nu toe voortreffelijke resultaten geboekt op de middelbare school, en is dan ook voorwaardelijk toegelaten tot een Britse universiteit. Vlak voor de eindexamens gaat het mis: Eliza wordt op straat aangevallen en bijna verkracht. Op de examens die volgen, kan ze zich amper concentreren. Vader Romeo besluit zijn principes te laten varen en zet zijn connecties in om zijn dochter aan goede cijfers te helpen, maar dan moet ze wel zelf aan het bedrog meewerken.

Summa cum laude, want:

- In Roemenië is een generatie filmmakers opgestaan die het dagelijks leven in hun thuisland

portretteren. In *Bacalaureat* laat Cristian Mungiu (*4 Maanden, 3 weken & 2 dagen*) zien dat de communistische erfenis van nepotisme en corruptie zich moeilijk laat afschudden, ofschoon Jos van Rey waarschijnlijk zou zeggen dat in Roemenië gewoon veel geklankbord wordt.

- Het bijzondere van Mungiu's film is dat hij zijn pijlen niet richt op de hoogste politieke echelons of de top van het bedrijfsleven (zoals een Hollywoodfilm zou doen), maar op alledaagse, kleinschalige corruptie. Het is gemakkelijk om met de beschuldigende vinger naar de elite te wijzen, maar uiteindelijk dient iedere burger verantwoordelijkheid te nemen voor zijn eigen handelen.

- Vanaf de eerste minuut is duidelijk dat hier een grootmeester aan het werk is: de mise-en-scène is uiterst precies en ieder beeld is zwanger van bete-

kenis (kijk vooral maar eens goed naar de line-up van verdachten in het politiebureau).

Een genadezes, want:

- Mungiu neemt het publiek vanaf de openings-scène in een stevige houdgreep. Met een reeks kleine incidenten creëert hij een verontrustend gevoel van dreiging en onderhuidse spanning. Daarmee krijgt *Bacalaureat* – feitelijk een verhandeling over de menselijke moraal – de aantrekkelijke verpakking van een spannende thriller. Het is een truc die Mungiu heeft afgekeken van Michael Haneke (*Caché*) en de gebroeders Dardenne (*Le fantôme*), maar die in die twee films toch nét iets meer effect sorteerde.

- Van examens krijg je uitslag, dat is algemeen bekend. Maar waarom gaat Eliza niet gewoon

naar de toetsinzage? Iedere UM-student weet toch dat je er dan wat extra punten bij kunt zeuren?

Het salomonsoordeel: Een indrukwekkende film over morele dilemma's uit een land dat zijn hoge notering in de corruptie-index nog altijd waarmaakt.

N.B: Bacalaureat is vanaf vrijdag 23 september te zien in Lumière Cinema, op de nieuwe locatie aan het Bassin.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

zoals ik al zei Hilary Clinton, presentist

Hilary Clinton, kandidaat voor het presidentschap van de Verenigde Staten, achter in de zestig, wordt onwel tijdens de herdenking van *Nine Eleven* (9/11) en moet acuut afhaken. Naderhand blijkt dat ze een longontsteking heeft, waarvoor ze de vorige dag al bij de dokter is geweest. Zij was present, maar haar gedrag roept in de VS vraagtekens op. Niet alleen over haar gezondheid en dus de geschiktheid voor het ambt van president.

Ooit heb ik uitgezocht in welk beroep de minste ziekmeldingen voorkwamen. In Nederland is altijd reuring over de hoogte van het ziekteverzuim. Onveranderlijk wordt dit hoog geacht. Daarom had het zin uit te zoeken onder welke omstandigheden het ziekteverzuim on-Hollands laag was. Eén beroep sprong eruit met ruim minder dan één ziekmelding per jaar. De werknemers in de kleine binnenvaart waren in Nederland de kampioenanwezigen. Menige schipper had slechts een enkele knecht die bovendien aan boord woonde. In zo'n geval leidt alleen een aandoening die werken onmogelijk maakt tot een formele ziekmelding. Een griepje, rugpijn, verwondingen, daar kwamen knecht en kapitein samen wel uit. Iedereen aan boord was *presentist* uit noodzaak. Wat voor schippersknechten geldt,

Foto: Loraine Bodewes

speelt ook bij ministerpresidenten, popsterren, topacteurs of examenklanten. Hilary Clinton kan moeilijk afzeggen voor de herdenking van *Nine Eleven*. Dat is een eerste verklaring voor haar

riskante aanwezigheid in New York. Een tweede verklaring heeft te maken met verschillen tussen Nederland en Amerika. Nederland is een land van absentisten. Van

mensen die niet in de weg willen lopen als ze niet voluit kunnen functioneren. Die best plaats willen maken. Die graag tegen een ander zeggen: ziek eerst maar eens uit, voor je terug komt. Wij houden van onze verzorgingsstaat. Amerika is een land van presentisten. Men hangt aan de baan, bang ook om die te verliezen. Men ziet collega's vooral als concurrenten. Die aanwezigheidsnoodzaak gaat zo ver dat een familielid van ons haar werk niet kon opzeggen omdat ze dan haar ziektekostenverzekering, nodig voor haar chemokuur, zou verliezen. Absentisme of presentisme wordt onder de druk van deze maatschappelijke arrangementen een collectieve levenshouding.

En ten slotte de factor leeftijd. Politici leven in de publieke ruimte. We weten bijna alles van ze. Bovendien worden ze ouder. Zeker in het presentisme van Amerika speelt een pensioengerechtigde leeftijd nauwelijks een rol. In tegenstelling tot Nederlanders die aan elkaar vragen: hoelang moet je nog? Hoeveel tekenen van ouderdom mag een president vertonen, voor absentie wordt aanbevolen? Geen idee!

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Jorrick Beckers, Albert Bergbroeder, Cato

Boeschoten, Amira Eid, Ype Driessen, Hans

Philipsen, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

GEZOCHT: NIEUW BESTUUR

BOOKS4LIFE MAASTRICHT.

VERKOOP BOEKEN VOOR

GOED DOEL KELDER FASOS.

INTERESSE? MAIL NAAR:

books4lifemaastricht@gmail.com

BRAVAS dutch diner vraagt

horeca-verkoopmedewerksters

do vrij za zo +/- 16.00-

21.00 St Pieter Maastricht

Mergelweg8 Tel.0658912619

FB:BravasDutchDiner

OPGELET!! AUTORIJLES PLUS

EXAMEN 700EURO. VASTE

INSTRUCTEUR. 20RIJLESSEN

VOOR MSTR EN OMGEVING

WA 0683719385 OF BEL

0616120937 GÉ DORSSERS

AUTO EN MOTOR

Learn SALSA, BACHATA,

KIZOMBA, TANGO @ the best

dance academy of Maastricht.

No partner no problem!

Start new courses 19-25 Sep.

SALSABRISA.COM

SPAANS IN MAASTRICHT!

CURSUSSEN VANAF 12 sept.

www.taalstudiocampo.nl

HORECA-KANJERS GEZOCHT

OP GOLFBAAN HET RIJK VAN

MARGRATEN. BEN JIJ DE PER-

SOON MET DE JUISTE DRIVE?

EMAIL NAAR DIRECTIE@

GOLFBAANHETRIJKVAN-

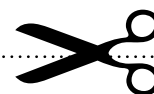
MARGRATEN.NL

Gezocht Vrijwilligers in

het Hospice te Maastricht

Inlichtingen: Mevr.G.Schuttenbelt

Tel.:043-8511275

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels

volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het

advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot

en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen.

Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang

van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode

baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal

inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00

uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de

krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de

Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van

reden Paarltsjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

U kijkt toch ook?

Woensdag 21 september

'L1mburg helpt onvergetelijk' is een tv-show met
entertainment en informatie over preventie,
mantelzorg en onderzoek naar dementie.

Vanaf 17.00 uur op L1-TV of kom naar
de live tv-opname in de ECI Cultuurfabriek, Eci 6 in Roermond.

Kijk voor meer informatie op www.l1.nl/onvergetelijk
of mail naar vergeetmijniet@hfl.nl.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

22-09, 12.00 uur: mw. Aline I. Meysonnat, MSc.	12-10, 12.00 uur: mw.drs. Marie-Claire F. Kleinegriss
23-09, 10.00 uur: mw. Lizza E.L. Hendriks	
23-09, 12.00 uur: dhr. Emanuel E. Canfora, MSc.	12-10, 14.00 uur: dhr. Jie Wang, LL.M.
23-09, 14.00 uur: dhr. Mark J.W. Hanssen, MSc.	12-10, 16.00 uur: mw.drs. Anna M.J. Daamen
23-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. David Townend	13-10, 12.00 uur: dhr. Robert P.A. Ciuchita, MSc.
	13-10, 14.00 uur: dhr.drs. Marco C. Haanschoten
28-09, 10.00 uur: mw. Katerina Bohle Carbonell	14-10, 10.00 uur: dhr. Craig Loschmann, MSc.
28-09, 12.00 uur: dhr. Angan Sengupta	14-10, 12.00 uur: dhr. Gerard H. Bode, MSc.
28-09, 14.00 uur: dhr. Vlad Niculescu-Dincă	14-10, 16.00 uur: Afscheidscollege van Prof.mr. René de Groot
28-09, 16.00 uur: dhr. Arne K. Seehaus	
29-09, 14.00 uur: dhr. Sjoerd Zondervan, MA	18-10, 16.00 uur: dhr. Alexander Hoogenboom, LL.M.
29-09, 16.00 uur: dhr. Matthijs J.M. Cluitmans, MSc.	19-10, 10.00 uur: mw. Clare C. Maguire, MSc.
	19-10, 14.00 uur: mw.ir. Elien B. Engels
30-09, 12.00 uur: mw. Sizzle F. Vanterpool	19-10, 16.00 uur: dhr. Bart Spronck, MSc.
30-09, 14.00 uur: dhr. Wilfred Truin	20-10, 10.00 uur: mw. Xiaoqing Zhu
30-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. A-M.C. Dingemans	20-10, 12.00 uur: dhr. Salvatore Italia, MSc.
	20-10, 14.00 uur: mw. Marije J. Hristova-Dijkstra, MA
04-10, 16.00 uur: mw. Cătălina Goantă	
05-10, 10.00 uur: dhr. Stefan L.C. Geijselaers, MSc.	20-10, 16.00 uur: dhr. Ruben M.W.A. Drost, MSc.
05-10, 14.00 uur: mw.drs. Denise H.E. Maasland	21-10, 12.00 uur: dhr.drs. Jasper Trietsch
05-10, 16.00 uur: mw. Manuela A.J.F. Heins	21-10, 14.00 uur: mw. Sophie Deckx, MSc.
06-10, 12.00 uur: mw. Catherine A. Mbakwa, MSc.	21-10, 16.00 uur: Afscheidscollege van Prof.mr. J. Boksem
06-10, 14.00 uur: dhr.Christianus J.L.M. van Ganzewinkel, MSc.	27-10, 10.00 uur: dhr. Tom G. Mastenbroek, MSc.
06-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Lorenzo Moroni	27-10, 16.00 uur: dhr. Sander H.M. Kleijckers, MSc.
	28-10, 10.00 uur: dhr. Jo A.A. Stevens, MSc.
07-10, 12.00 uur: mw. Janina Schweizer, MSc.	28-10, 12.00 uur: mw. Rosan Luijckx, MSc.
07-10, 14.00 uur: mw. Anne-Hilde E. Muris, MSc.	28-10, 14.00 uur: dhr. Bijan Ranjbar-Sahraei, MSc.
07-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Hans H.C.M. Savelberg	28-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Erik W. Driessen

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD Student** School of Health Professions Education, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.236
- **PhD Student** NUTRIM / Department of Human Biology & Movement Sciences, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.237
- **Promovendus** bij de School for Mental Health and Neuroscience en School for Cardiovascular Disease, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.239
- **PhD candidate** FHML/School for Mental Health and Neuroscience/Department of Radiology, 38 hours
Vacancy number: AT2016.240

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

**Laten we de kunstnier klein maken.
En de wereld van nierpatiënten weer groot.**

**Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl**

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

Paleisje

Een stukje voorbij het station, uitkijkend op het spoor, staat het zoetste huisje van Maastricht. Het is een klein, betonnen pandje met twee verdiepingen. Ik ben er nu al een paar keer langsgelopen, alleen lukt het mij maar niet om erachter te komen wat voor mensen in dit smoezelige krotje wonen. De lege wodkaflles in de plantenbak buiten schreeuwt 'studenten', maar de vervaagde roze vlaggetjes voor het raam lijken mij meer iets voor een jong gezinnetje. Terwijl ik langsloop dendert een goederentrein langs. Misschien zijn het wel fanatieke treinspotters?

Het is lastig om het pand goed te analyseren, want telkens als ik langer dan 30 seconden blijf staan kijken krijg ik vreemde blikken van de mensen op straat. Om die reden ben ik mijn wekelijkse uitstapje naar de Lidl maar te voet gaan afleggen, aangezien het krotje op de route ligt. Zo kan ik er elke week een vluchtige blik op werpen. De plastic zakken in het gras, de neergesmeten fietsen onder het raam, de scheve deurmat, ik ken ze inmiddels allemaal uit mijn hoofd.

Soms vraag ik mij af wat mij zo fascineert aan dit huis. Het is nu niet bepaald een droomwoning. Als student ligt mijn esthetische lat sowieso al laag (weinig geld betekent blij met weinig), dus vertrouw ik wel op mijn gevoel wanneer ik concludeer dat dit kot toch echt onaangenaam is om in te wonen. Afgezien van de denderende treinen veroorzaakt de autoweg ook veel herrie, om nog maar te zwijgen van de rinkelende spoorboombellen. Dan is er nog de lugubere buitentrapp naar de kelder, bedekt met dode bladeren, en de losse bakstenen op het dak. Wie aanbelt riskeert een schedelbasisfractuur.

Misschien zit de magie 'm wel in het feit dat ondanks het afstotelijke, er toch mensen zijn die hier willen wonen. Mensen die de huur betalen, sporadisch de ramen lappen en wellicht af en toe de tuin besproeien. Wat voor beeld zouden de bewoners zelf hebben? Is dit het beste wat hen kon overkomen? Zijn het idealisten?

Dan valt plotseling mijn oog op het minuscule bordje rechts van de deur. Erop staat: *Welkom in ONS paleisje*. Die hoofdletters lijken te zeggen: "Ja we wéten dat het niet veel voorstelt, maar voor ons is het genoeg já!?" Een licht agressieve, maar toch ook heel schattige boodschap. Tevreden wandel ik terug naar mijn eigen paleisje van veertien vierkante meter.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

De nieuwe baas

Ik word bij de baas geroepen. Germanicus zit verslagen aan de ronde tafel in zijn kamer en staart voor zich uit.

-Albert, jai moes mai helfen.

-Alweer Germie? Alles gaat toch goed? De viering van ons jubileum is een succes, je hebt een leuke nieuwe collega, ons Strategische Programma wordt door Jan en alleman verslonden - alleen jammer van die Nederlands taalfouten, dat dan weer wel...

-Ach Albert, niet seichen over taalfouten, keiner ies perfect, nah? Nein, es gaat gans niet goed. Onzere reputatie komt in het gedrang. Ik kaik televisie, naar de Universitaitstraid..

-Sorry Germie, *strijd*, niet straid.

-Dat sag ich, en dat handelt sich om de titel Beste Universitait van Nederland! Oend wo ies Maastricht? Nah? Nirgendwo zu bekennen! Ze maken gewoon niet mee! Niet door de voorron-des gekommen! Onze studenten en studentinnen waren te dumm!

-Tja Germie, dat is spijtig maar ik snap dat wel. Ons systeem hè. Ze weten hoe ze alles op moeten zoeken maar parate kennis, ho maar. Bij 2 voor 12 is dat prima, hier niet.

Germanicus veert op. Dat programma heeft hij vaker gezien.

-O ja, mit diese loike frouw, die Astrid Joosten! Dan zakt hij weer in.

-Oend das is main zweite probleem: die loike frouw hier an die Uni! De noie rector...

-*Rectrix* Germie, waar is je gymnasiumopleiding gebleven?

-Niet seichen Albert, dies is serieus. Ze is niet aus die media zu meppen! Üveral das hoofd! Üveral die foto! In dat blaadje von jou wel twintig...

-Niet van mij Germie, ik heb maar een klein hoekje.

-Dat sag ich, maar ze steht in alle zeitungen, in das blauwe klaid, in een lederjacke, nu weer in das magazine van Die Limboerger, en selbst in Opzai..

-Je bedoelt *Opzij*?

-Dat sag ich, oend sjtraks natuurlijk de *Happinez*, oend die *Linda*...

-Je bent goed op de hoogte van onze damesbladen Germie!

-Niet seichen Albert, oend in Opzai ook wieder op de koffer! Mein frouw ies abonnee. En dann lese iech: 'De nieuwe baas van de Universiteit Maastricht!' Op de koffer! Maar das bien iech!! Albert, was moes iech toen zodat die menschen mai wieder als de baas zien? An main looks kan es doch niet liggen? Kann jai mai niet ergens op een koffer kraigen?

-Tja, Germie, dat is niet eenvoudig hoor. Waar wil je op? Mannenbladen? *Quote?* *Autoweek?* *Voetbal International?* *Men's Health?* Dat laatste is wel een goeie, met onze Health Campus. Maar als je daar op de cover gaat moet je wel in je blote bovenlijf, op zijn minst...

-Keen probleem, dat maak ik! Mit een bischen straikecht kan ik gans voordelig voor den dag kommen, sagt die frouw immer.

-Nee wacht Germie, ik weet nog iets beters. We maken een blad en noemen dat naar jou! Er is nu ook de *Maarten!*, wat vind je van de *Germanicus!*? Elke maand een editie, met jouw visie op de wereld, op Limburg, op ik weet niet wat maar het gaat zeker interessant worden. Ik zie een markt voor me, Germie! Ik zie interviews bij Pauw en Matthijs! Ik zie koppen in de kranten. Jij gaat Rianne moeiteloos uit de media drukken, Germie, ze moet terug in haar hok en dat gaat je lukken, *mark my words!* Niks 'de nieuwe baas', er is maar één baas en dat ben jij!

Germanicus straalt, hij staat op, omhelst me krachtig en belooft me een salarisverhoging. Wat is het leven van een beleidsambtenaar toch mooi.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder